

војник
Давор Бложић

Наше прво и највеће искуство

Био сам војник септембарске генерације 1998. године. Међу сто кандидата, након тестирања нас шест је изабрано за операторе праћења. У тој улози сам био до краја војног рока. Осим тога, био сам и планшетиста на планшети прегледа ситуације у ваздуху. Рат ме затекао на средини служења војног рока.

Добро се сећам те вечери. Стојим иза планшете са слушалицама. Сви смо прилично уморни и помало напети. Има летова изнад нас. Знам да убрзо можемо бити погођени противврдарском ракетом ако укључимо зрачење са СтВР. Али то је рат!

Борбеном послугом командује потпуковник Золтан Дани, командант дивизиона. У једном тренутку појављује се циљ на његовом екрану. Тражи од претпостављене команде дозволу да дејствује по њему, а онда одједном зађута. Имао сам утисак да је збуњен његовом појавом, али он је у ствари чекао да му се приближи. Командује борбеној послузи да открије циљ, а потом гласно: „Лансирај“.

До тад нисам доживео ништа слично. Никад нисам био у условима бојевог гађања тим ракетма. Осећај је такав да сам мислио да смо ми погођени. Споља по кабини прште камење и земља. Осећам узбуђење, али видим да смо сви здрави и читави и да се ником ништа није десило. Само што је узбуђење мало спласнуло и што ми је лакнуло, понавља се исто, али брже схватам о чему се ради. Лансирана је друга ракета.

Видимо погодак, али неколико наредних секунди нисмо сигурни шта смо урадили. Чак ни два-три сата након тога не знамо шта смо погодили. Нешто је оборено, али нејасно шта.

ЛАЗ /
Војник ово
не зна